

ΕΙΣ ἘΝ ἈΣΤΡΟΝ.

Ὡς ἄμυδρου ὄρασαι φωτός καὶ ἀθεδαίου,
Ὡς ἄστρακον λευκάζον εἰς τὸν βυθὸν θαλάσσης,
Χανόμενον καὶ πάλιν φαινόμενον ἐκ νέου·

Ἐάν δ' μέγας οὗτος σωρὸς τῶν ἀδαμάντων
Τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτος ἀποτελῆ τοῦ Πλάστου,
Σὺ τοῦ κρασπέδου εἶσαι τοῦ Ποιητοῦ τῶν πάντων
Μικρὸς ἀδάμας στίλβων εἰς τὰς πυκνάς πτυχάς του.

Ἡ ἂν δὲν ᾔν' ἐσθῆς του, ἀλλὰ βωμὸς προχέων
Ἄειβρον φῶς λύχων χιλίων καὶ χιλίων,
Λαμπτὰς μικρὰ σὺ εἶσαι, εἰς πείσμα τῶν βορέων
Ἄσβεστον συντηροῦσα τὸ φέγγος σου τὸ θεῖον.

Ἡ ἂν ὁ θόλος οὗτος τοῦ στερεώματός του,
Κατάστιλπος ἐκ λίθων σμαράγδου καὶ σαπφείρου,
Δὲν ᾔναι οὐτ' ἐσθῆς του χρυσοῦ, οὔτε βωμὸς του,
Ἄλλὰ σωρεία κόσμων ἐκτάσεως ἀπειροῦ,

Σὺ τότε ζωογόνος πηγὴ φωτός καὶ κάλλους
Ἡλιος εἶσαι φέρων πλανήτας κινουμένους,
Καὶ πᾶς σου δὲ πλανήτης ὑποπλανήτας ἄλλους,
Ὡς πρὸς μητέρα ὄρνεις μικροὺς συσσωρευμένους.

Καὶ φέρεις λοιπὸν, γίγχα, ἐπὶ εὐρέων νώτων,
Καὶ γαίας καὶ θαλάσσας, καὶ λόφους καὶ πεδιά,
Καὶ μυριάδας ἴσως ἀστέρων πολυκρότων·
Πλὴν ποία των ἡ τύχη, καὶ τίς ἡ ἱστορία;

Καὶ τὰ ἐν σοί, ὦ κόσμε, ὡς τὰ ἐνθάδε, βέουν;
Γενῶνται μυριάδες, καὶ θνήσκουν μυριάδες;
Καὶ μυριάδες χρίρουν, καὶ μυριάδες κλαίουν,
Καὶ νυμφικαὶ μαρμαίρουν καὶ νεκρικαὶ λαμπάδες;

Τίς νόμος τῶν υἰῶν σου τὰ δίκαια εὐθύνει;
Ἄγνη ἐλευθερία εἰς τὰς βουλὰς των ἄρχει;
Ἡ δ' λαὸς σου γόνου πρὸ τῶν τυράννων κλίνει,
Καὶ θῦμα τοῦ κρατοῦντος ὁ ἀσθενὴς ὑπάρχει;

Κ' ἐνῶ ὁ ὀφθαλμὸς μου, ὦ ἄστρον, σ' ἀτενίζει,
Σὲ διαπέρθουν ἴσως στρατεύματα καὶ στόλοι·
ὑπὸ τὰ βήματά των τὸ ἔδαφος σου τρίζει,
Καὶ μάχαι συγκροτοῦνται, καὶ πίπτουν στρατοὶ ὅλοι.

Καὶ ὅμως τόσα ὄντα, βοή καὶ τύρβη τόση,
Ἐντὸς στεῶν τὰ πάντα ἐγκλείονται ὄρων·
Πέραν δὲ τούτων μένουσιν νεκρὰ καὶ σιωπῶσι,
Κ' εἰς ἓν σμικρὸν τὰ πάντα συγγέονται σημείον.

Καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο 'ποῦ στίλβει εἰς τὰ ὕψη,
Καὶ πόποτε ἡ θέσιν ἢ ὄραν δὲν ἀλλάσσει,
Ἄν ἔλθῃ νύξ κ' ἐκεῖνο δὲν ἔλθῃ, τί θὰ λείψῃ;
Εἷς κόκκος εἰς τὴν ἄμμον, ἓν φύλλον εἰς τὰ δάση!

Ὡ ἄστρον! ἀνατέλλεις αἰώνια καὶ δύεις,
Κ' εἰς τὴν πληθὺν τῶν ἀστρῶν ἡμεῖς σὲ παρορώμεν·

Πιστῶς τὴν ὀρισμένην ὁδὸν του διακύνεις,
Καὶ εἶσαι ἢ δὲν εἶσαι ποτὲ δὲν ἐρωτῶμεν.

Ἡ νύξ ὅταν ἐπέλθῃ, ὡσάν δειλὴ τις κόρη,
Ἐσχατον σὺ τῶν ἀστρῶν μὲ συσταλὴν προκύπτεις·
Γλυκοχαράζει μόλις, κ' ὀπίσω εἰς τὰ ὄρη
Σὺ πρῶτον ἀπὸ ἅλα τὸ πρόσωπόν σου κρύπτεις.

Ἄνώουμον σ' ἀφῆκεν ὁ Ἄργος Ἀστρονόμος,
Πλὴν σὺ ἐπανατέλλεις αἰείποτε ὄρχιον,
Κ' εἰς τὸν γλαυκὸν αἰθέρα μαρμαίρεις, ἄστρον ὅμως
Θὰ ἔλθῃ νύξ ὅποτε δὲν θ' ἀνατείλῃς πλέον!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΤΣΟΥΤΣΑΣ.

ΔΙΚΑΙΑ ΤΟΥ ἈΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ.

1. Οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται καὶ μένουσιν ἴσοι κατὰ τὰ
δίκαια· αἱ κοινωνικαὶ διακρίσεις καὶ ἀνισότητες βᾶσιν ἄλ-
λην δὲν ἔχουν παρὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν.

2. Σκοπὸς πάσης πολιτικῆς κοινωνίας εἶναι ἡ φυλακὴ
τῶν φυσικῶν καὶ ἀπαρραγράπτων τοῦ ἀνθρώπου δικαίων·
τὰ δίκαια ταῦτα εἶναι, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἰδιοκτησία, ἡ προ-
σωπικὴ ἀσφάλεια, καὶ ἡ ἀντίστασις εἰς τὴν καταδυνα-
στείαν.

3. Εἰς μόνον τὸ ἔθνος ἀνήκει φυσικὰ πᾶσα κυριαρχία·
οὐδεμία σύνοδος ἀνθρώπων, οὐδὲ κανεὶς μερικός ἀνθρώπος
ἐμπορεῖ νὰ ἐξουσιάζῃ, χωρὶς τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔθνους.

4. Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἡ ἄδεια νὰ πράσῃ τις ὅ,τι δὲν
βλάπτει ἄλλον· ὅθεν ἀκολουθεῖ, ὅτι ἡ ἐνέργεια τῶν φυσι-
κῶν δικαίων ἐκάστου πολίτου δὲν γνωρίζει ἄλλα ὄρια πα-
ρὰ τὸ νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τοὺς λοιποὺς πολίτας νὰ ἀπολάβω-
σι τὰ αὐτὰ δίκαια. Τὰ ὄρια ταῦτα διορίζονται ὑπὸ μόνου
τοῦ νόμου.

5. Ὁ νόμος δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀπαγορεύσῃ πλὴν μόνας
τὰς βλαβερὰς εἰς τὴν κοινωνίαν πράξεις. Ὅτι δὲν ἀπα-
γορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου, κανεὶς δὲν ἔχει ἐξουσίαν νὰ τὸ
ἐμποδίσῃ· οὐδὲ κανεὶς ἐμπορεῖ νὰ βιασθῇ νὰ πράξῃ ὅ,τι
ὁ νόμος δὲν προσταῖσει.

6. Ὁ νόμος εἶναι φανέρωσις τῆς γενικῆς τοῦ ἔθνους θε-
λήσεως. Ἄπαντες δὲ οἱ πολῖται ἔχουν δίκαιον νὰ συνε-
ργήσωσιν εἰς τὴν θέσιν τοῦ νόμου, ἢ προσωπικῶς, ἢ δι' ἀν-
τιπροσώπων. Ὁ νόμος, εἴτε προστατεύων, εἴτε κολάζων,
πρέπει νὰ ᾔναι ὁ αὐτὸς δι' ὅλους. Ἐπειδὴ ἐνώπιον αὐτοῦ
εἶναι ἴσοι ὅλοι οἱ πολῖται, ἐπίσης ἔχουν δίκαιον νὰ ἐνεργῶ-
σιν ὅλα τὰ ἀξιώματα, ἐπαγγέλματα καὶ λειτουργήματα
δημόσια, κατὰ τὸ μέτρον τῆς καθενὸς ἰκανότητος, καὶ χω-
ρὶς ἄλλην διάκρισιν, παρὰ τὴν διάκρισιν τῆς ἀρετῆς καὶ
τῆς δυνάμεως των.

7. Κανεὶς δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐγκαλεσθῇ, νὰ πιασθῇ, ἢ νὰ
κρατηθῇ, πλὴν εἰς περιπτώσεις ὀρισμένας ὑπὸ τοῦ νόμου,
καὶ κατὰ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ διατεταγμένους τύπους. Ὅστις
ζητεῖ, ἐκδίδει, ἐνεργεῖ, δι' ἑαυτοῦ ἢ δι' ἄλλων, προσταγὰς
αὐτογνώμονας, πρέπει νὰ κολάζηται· καθεὶς ὅμως πολί-
της, προσκαλούμενος, ἢ κρατούμενος δυνάμει τοῦ νόμου,